

Intervju: VEDRAN DAKIĆ

Imamo unikatan zanat u kojemu većinu vremena možemo isključivo guštati

„Glumci ponekad ne mogu pobjeći od svog ega, stoga kada skupina mladih umjetnika sa zajedničkim ciljem svaki dan s iskrenom radošću i entuzijazmom dolazi na probe i izvan prostorije ostavi barem većinu svog ega, e tad se zbilja mogu dogoditi čuda. To je bio slučaj s “plišancima” i svakom glumcu bih poželio makar jednom u karijeri da bude dio ovakvog projekta.”

Razgovarala: Katarina Kolega

Naslovna fotografija: Vedran Dakić na dodjeli Nagrade hrvatskog glumišta 2023.

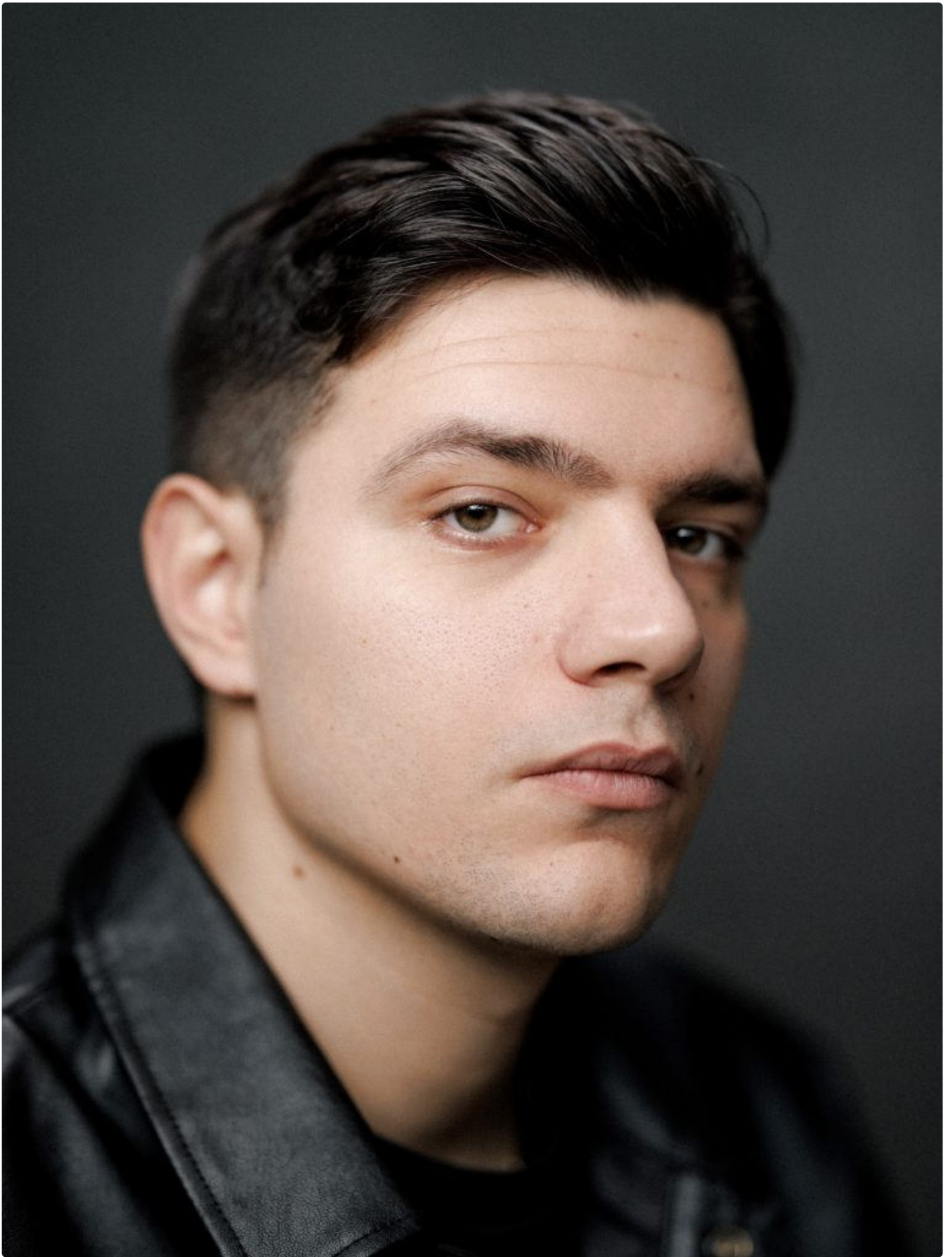
Mladi vinkovački glumac Vedran Dakić osvojio je Nagradu hrvatskog glumišta u kategoriji glavne muške uloge za ulogu Duška u predstavi *Plišana revolucija* autorskog projekta Vanje Jovanovića i Mateja Sudarića u produkciji Kulturnog centra Osijek.

Vedrane, iskrene čestitke na nagradi. Dobili ste je za ulogu Duška u predstavi *Plišana revolucija*. Kritičar Davor Špišić piše kako ste magično ljuštili brojne nijanse Duškovih stanja. Tko je Duško i kako ste gradili taj lik?

Hvala Vam od srca. Duško je mlada osoba na kraju svojih dvadesetih koji se nađe u prijelomnom trenutku svog života kada shvaća da sam ne zna tko je i što želi biti i jedini način na koji se on u tom trenutku može nositi s time je nekakvim buntom i svojom revolucijom protiv svega, a na kraju i samoga sebe. Utjecaj njegovih najbližih i njihova *intervencija* kojom mu žele pomoći je okidač koji dovede upravo do tog ljuštenja njegovih stanja, emocija, unutarnjih radnji.

Nikada ne radim isto na procesu pripreme predstave, tako da mi je i sam pristup građenja lika uvijek različit. Gradnja lika je započela za sve nas od Vanjine i Matejeve ideje i cilja. Svi smo razgovorom, idejama, promišljanjem, inspiracijama iz filmova, predstava, glazbe, likovnosti počeli stvarati taj svijet koji nas čeka na sceni. Zatim smo se bacili na prezentacije vlastitih likova koje su prerasle u grupne improvizacije, iz čega su Vanja i Matej Sudarić, naš dramaturg i koautor, svakodnevno pisali, strukturirali i kristalizirali radnju, tekst i same likove. Moj najdraži dio proba je došao nakon toga, a to su vođene improvizacije, iz kojih su se ponekad događala čuda, a ponekad smo improvizirali sat i pol i dobili ništa. I tek nakon toga je krenuo proces koji inače ide nakon čitaćih proba, a to je ulazak u prostor s planom i rasporedom postavljanja cjeline na scenu.

Od svih opisa koje kritičar Špišić nabraja za Duška, jedan mi se posebno urezao u pamćenje: „ranjivi plišani luzer“. Zašto plišani? To je zapravo Vanjina ideja od početka bila. Svidjela mu se kontradiktornost te dvije riječi – plišana revolucija, a i Duško je kroz cijelu predstavu provučen kroz motiv Zekoslava Mrkve, odnosno kako su

(<https://hrvatskoglumiste.hr/wp-content/uploads/2023/11/Vedran-Dakic-2.jpg>)

ga prije kod nas zvali, Duško Dugouško. Duško kakvog od početka na sceni vidimo je naizgled samouvjeren, egoističan, entuzijastičan i čvrst i zadnje što želi priznati jest da je upravo ono suprotno, da je plišan tj. mekan i s tim se ima veliki problem suočiti, između ostalog.

Davor Špišić (lijevo) i ansambl u predstavi „Plišana revolucija“ kazališta „Mijeta“ Vanje Jovanovića i ansambla Kukuljevićevog kazališta u Kukuljevićevom dvorcu, Kulturni centar Osijek, 2023.

Davor Špišić usporedio je predstavu sa serijom *Prijatelji* i filmovima Davida Lyncha – „puna je udaraca i rana, a beskrajno zabavna“. Slažete li se s tom tvrdnjom i usporedbama?

Slažem se, da. To je jedna od onih predstava koju bi pokojni redatelj, glumac i naš dragi profesor Saša Anočić karakterizirao kao: „Ona predstava na koju se kidaš od smijeha od početka, ali onda dođe trenutak gdje se zapitaš jesi li se trebao smijati.“ Predstava ima lakoću humora i odnosa kao kod *Prijatelja*, ali kada se stvari uozbilje, kao kod Lyncha, na trenutke više nismo sigurni koliko toga je radnja u Duškovoju glavi, a koliko je realno i gdje kao publika pronaći granicu.

Jesu li Vam važne kritike i kako na njih gledate?

Vjerujem da je svakom glumcu lijepo pročitati dobru kritiku o sebi i ne želim reći da mi nisu važne, ali ne vežem se ni za jednu i ne čitam svaku. Uvijek ću cijeniti mišljenje, kritiku ili pohvalu kolega, profesora, obitelji, prijatelja, publike, jer se za njih to na kraju dana radi, ali nikad neću zbog tuđeg mišljenja narušavati svoje samopouzdanje ili graditi ego, ovisno kakva je kritika. Kazalište je subjektivno, svatko je svoja zasebna osoba sa svojim iskustvima, senzibilnostima, manama, vrlinama, stajalištima i svatko će barem malo različitiije vidjeti predstavu – nekome će značiti nešto, ali isto su tako i glumci svi različiti sa svojim setovima talenata, mana, kvaliteta i neće ih svi gledati jednako. Samim time, ako jedna osoba piše o kvaliteti umjetničkog posla druge osobe, i to radi isključivo na temelju finalnog rezultata (što je apsolutno legitimno), propustila je jedan ogroman dio, a to je proces. Mišljenje do kojeg mi je najviše stalo počinje od kolega s kojima radim i završava na ljudima koji dođu pogledati predstavu jer to žele i nadaju se da će se do kraja predstave nešto u njima dogoditi.

Čula sam da ste se na probama silno zabavljali – vjerojatno je humor potekao upravo iz tog zabavnog rada na predstavi. Upravo tako. Ali mislim da su humor i zabava u procesu potekli ponajviše iz energije koju smo zajedno kao ansambl stvorili. Svi smo mladi – od glumaca do autorskog tima, pa smo se samim time i generacijski nekako razumjeli i bez obzira na sve znali smo što radimo, i još bitnije, da radimo za isti cilj. Tako da je većina humora potekla iz Vanjinog i Matejevog izvrnutog smisla za isti i naravno, iz naših improvizacija i igre na tu temu. Ali da smo se zabavljali možda više nego se većina ljudi može u svome poslu, jesmo.

Za redatelja Vanju Jovanovića u predstavi je riječ o unutarnjim previranjima i revolucijama, publika je vidjela nešto univerzalnije. Kako Vi gledate na samu temu i kojim ste se unutarnjim revolucijama Vi bavili?

Dakić i ansambl u predstavi *Pljuni mi u lice* u Hrvatskom narodnom kazalištu u Osijeku, 2023. godine. Scenarij i režija: Mateja Sudarić

Sama tema je univerzalna. Prijelomni trenutak u životu ovog lika je lako mogao biti neki drugi trenutak koji simbolizira veliki korak u čovjekovom životu. Ženidba, rastava, gubitak voljene osobe, promaknuće... U predstavi je slučaj završetka fakulteta, odnosno diplomski ispit. Ali mislim da je tema strah od onog sljedećeg koraka, a s time se, vjerujem, većina ljudi može složiti.

Jeste li osjećali bliskost sa svojim likom i na koji način?

Teško je ne osjećati bilo kakvu vrstu bliskosti s likom koji igrate samo vi i nitko drugi nikada nije. Vjerujem da je tako i za ostatak ansambla, jer je svaki lik nastajao zajedničkim *effortom*, svakodnevno, pred našim očima.

Smatrate li da mnogi studenti pri kraju fakulteta nisu još dovoljno zreli i ne žele prihvatiti odgovornost koja ih uskoro čeka?

Mogu krenuti iz vlastitog iskustva. Prvo sam upisao studij Agroekonomije, koji sam uspješno pao. Zašto sam to upisao? Ne znam reći. Društvo je kod nas postavilo normu koja ti govori – ako ne završiš faks, nitko si i ništa, što je glupost. Ja sam 3

godine tumarao po predavanjima i to neredovito, a ostatak vremena se pitao što dalje. Dok nisam probudio *revoluciju* u sebi. Nažalost, to se ne dogodi svima i osobno imam puno prijatelja koji ne znaju zašto rade posao kojim se bave i u kojem ne uživaju. No kada znaš što želiš i voliš to, onda dolazimo do drugog problema, a to je nezaposlenost i manjak prilika. Mislim da sve to zajedno stvara kod današnje mlade osobe nekakvu anksioznost od samog početka njihova puta, koja ih možda vodi u krivom smjeru.

Uz anksioznost, postoje li još neki problemi Vaše generacije kojima ste se bavili?

Mentalno zdravlje mladog čovjeka općenito. Mi se time nismo konkretno vodili, nismo postavljali ta pitanja, niti smo postavljali dijagnozu lika, ali on očito ima probleme koji ga vode u ekstremni oblik ponašanja. Duško sigurno ima problem koji je veći od njega i ne može ga riješiti sam. Iako se nismo bavili tim pitanjem kroz proces, više ljudi su me nakon predstave pitali upravo o tome.

Rekli ste da ste studirali Agroekonomiju. Što je u Vama upalilo umjetničku iskru? Kako to da ste se zaljubili u glumu? Zapravo nešto slično kao Duško, samo na puno manjoj skali. Cijeli život sam se bavio sportom i to je bila jedina stvar na koju sam se fokusirao i jedino što sam želio. Agroekonomiju sam upisao eto tako, iz već prijašnje spomenutih razloga. To me nije zanimalo, a nakon tri godine sam shvatio da nisam dovoljno dobar uspjeti u snu koji imam, studij koji pohađam mi ništa ne znači jer se neću time baviti... Htio sam biti netko, ali nisam imao pojma tko. Ustrajao sam i pronašao novi san. Kako, ne znam. Nikada nisam glumio niti imao ikakve aspiracije u umjetničkom smislu. Samo mi je palo na pamet da bi to mogao probati, saznao što je monolog, etida, naučio ih, pripremio se i otišao na prijemni. Tada sam se zaljubio u ovaj zanat i dat ću sve od sebe da nikad ne prestanem raditi na sebi.

Vedran Dakić (desno) i ansambl u predstavi *Plišana revolucija*, autorski projekt Vanje Jovanovića, Kulturni centar Osijek, 2023.

Vjerujem da je upravo i to traženje nešto s čime se mnogi studenti mogu povezati. Od redatelja Vanje Jovanovića čuli smo kako je tekao proces rada na predstavi iz njegove perspektive. Kako je bilo iz Vaše? Što Vas je privuklo tom projektu?

Uzevši u obzir da je proces trajao 3 mjeseca, mogu reći da je tekao izuzetno bezbolno i bez puno stresova koji inače dođu tijekom priprema, a sama energija i odnos cijelog tima je bilo nešto na što se i puno stariji ljudi mogu ugledati. Glumci ponekad ne mogu pobjeći od svog ega. Stoga kada skupina mladih umjetnika sa zajedničkim ciljem svaki dan s iskrenom radošću i entuzijazmom dolazi na probe i izvan prostorije ostavi barem većinu svog ega, e tad se zbilja mogu dogoditi čuda. To je bio slučaj s *plišancima* i svakom glumcu bih poželio makar jednom u karijeri da bude dio ovakvog projekta. Mene je osobno projektu najviše privukao rad s Vanjom. Sjećam ga se kao studenta. On je bio zadnja godina postdiplomskog kada sam ja upisao Akademiju i najviše sam zapamtio njegov humor. Zatim je otišao redateljskim putem i sve što bi mi ljudi prenosili kada bi pričali o njemu jest koliko je izuzetan, kreativan i spreman kada radi. To mi je bilo dovoljno – imati priliku raditi s takvim redateljem.

S obzirom na to da ste zaposleni u Gradskom kazalištu Joza Ivakić u Vinkovcima, kako to da ste se prijavili na ovu audiciju?

Poklopilo se da sam taman imao vremena između predstava svoje matične kuće kada se *Plišana revolucija* trebala raditi, a kao što rekoh, kada sam vidio da Vanja režira, nisam sekunde oklijevao. Živim u Osijeku, tako da mi je zapravo bilo zgodnije imati ovdje probe, te sam Kulturni centar u Osijeku zbilja zavolio i uživam raditi tamo, a mislim da se svi tamo već osjećamo kao na svome. Mislim da ravnatelj Kulturnog centra Ivan Kristijan Majić radi odličan posao, iskreno voli i poštuje umjetnike, jer je sam dijete kazališta i to je osvježenje vidjeti.

Budući da u kazalištu nemate toliko prilike raditi autorske projekte, koliko Vam je rad na *Plišanoj revoluciji* bio osvježenje?

Bilo je ogromno osvježenje, jer ovdje je najveća specifičnost bila ta što je autorski projekt, tako da se i proces razlikovao od bilo kojeg što sam dosad radio. Ovdje smo i mi, glumci, koautori teksta do određene razine, jer je dobar dio teksta predstave nastao iz vođenih improvizacija od strane našeg redatelja. Koliko je u jednu ruku bilo vrlo oslobađajuće raditi nešto originalno i ne vezati se za nekakav već postojeći komad gdje postoje

mišljenja i prekonceptije „kako koja predstava treba izgledati, kako ju postaviti, kako se koji lik igra“, toliko je u drugu ruku velika odgovornost napraviti nešto originalno, a što će likovima, emocijom, radnjom te samim kodom predstave utjecati na ljude na više razina.

Volite li raditi projekte u kojima ste i sami autor?

Nisam često imao priliku raditi autorske projekte. Prije ovoga, zadnje što sam autorski radio bili su ispiti na Akademiji i to svakako ima svoj čar. Ovaj put sam lik gradio iz njegovog odnosa prema drugim likovima, majci i iz njegovog straha od nepoznatog.

Jeste li se iznenadili kad ste netom nakon završene Akademije dobili stalni posao u GK Joza Ivakić?

Zapravo sam se više iznenadio što sam dobio pripravništvo još tijekom studija, pa je to vodilo zaposlenju.

Vedran Dakić u predstavi *Bijela kuga* autora Dubravka Habeka u režiji Robert Raponja, Kazalište Virovitica, 2018.

Čini mi se izvrsnim da je Akademija ostvarila suradnju s gradskim kazalištima u Vinkovcima, Požegi i Osijeku, što mnogim studentima može lakše otvoriti vrata u profesionalni svijet, kao što je Vama otvorio ispit na trećoj godini studija – predstava *Bijela kuga* Roberta Raponje. Jesam li u pravu?

Da, prva predstava mi je bila *Bijela kuga* u Kazalištu Virovitici u suradnji s Akademijom za umjetnost i kulturu u Osijeku. Mislim da je bitno da Akademija ostvaruje suradnju s kazalištima, jer studenti imaju scenu na kojoj mogu pokazati na čemu su radili i može ih netko primijetiti, a ne sve igrati u crnoj prostoriji od 40 kvadrata gdje stane 30 ljudi. Nije to ni blizu koliko prilika ima u Zagrebu, ali od negdje se treba početi. Kulturni centar u Osijeku je sada napravio alternativnu scenu koja već ima repertoar i koja daje priliku našim bivšim i sadašnjim studentima.

Imati stalni posao s jedne strane glumcu jamči egzistencijalnu sigurnost, no s druge može biti i dosta ograničavajuće. Posebice kada se radi o manjoj sredini gdje Vas nemaju prilike pogledati mnogi, posebice filmski redatelji. Koje su prednosti, a koji nedostaci rada u manjoj sredini?

Iz svog iskustva mogu reći da je najveća prednost u mom slučaju učestalost igranja. Vinkovačko kazalište jako puno gostuje i glumac je primoran ostati u pogonu, a svako igranje donese neku lekciju, povezuje te s kolegama iz drugih kazališta, uči te kako se prilagoditi velikoj sceni, maloj sceni, igrati s ozvučenjem, bez pola

scenografije, i sto drugih takvih stvari koje te tjeraju da radiš na sebi. A nedostatak ste pravilno definirali – prilika je daleko manje nego, primjerice, u Zagrebu, i tko god ima veće aspiracije i želje, treba se odvažiti i nametnuti u okolini gdje ga nikad nitko nije imao priliku vidjeti.

Ono što vidim kao prednost svakako je igranje predstava za različitu publiku. U GK Joza Ivakić glumili ste u predstavama za djecu, kao što su primjerice *Postolar i vrag* ili *Tri praščića*, ali i za odrasle – u *Emigrantima*, *Štajgi*, *Igra ljubavi i slučaja*... U mnogim većim sredinama kazališta su strogo odijeljena pa ona za djecu nemaju na repertoaru predstave za odrasle i obrnuto. To ste dobro primijetili. Da, igranje za djecu vuče nekakve druge kvalitete koje glumac mora imati. Kazališni ljudi će uvijek reći da su djeca najteža publika. To je istina, ali isto tako, ako ih uvučeš u taj svijet, oni su najinvestiranija publika koju možeš zamisliti. Oni proživljavaju s glumcem ono što se događa i potpuno su iskreni, pa i kad se to glumcu ne sviđa, ali to je predivno.

Vedran Dakić kao Blatko (lijevo) u predstavi *Tri praščića* u režiji Vjekoslava Jankovića, Gradsko kazalište Joza Ivakić Vinkovci, 2023.

Na Akademiji ste prošli mnoge glumačke tehnike – od Stanislavskog preko Meyerholda, Strasberga, Grotowskog. Ima li neka koja Vam najbolje pomaže? I ako postoji, na koji se način njome služite?

Jesmo, ali smo najviše radili po metodi Stanislavskog. Već na drugoj godini osjetio sam potrebu čitati i isprobavati vježbe i metode svakog od velikana koje ste naveli i vjerujem da mi je to pomoglo da rano razvijem način kako doći do cilja u radu na liku. Ja kradem od svakog po malo. U radu na predstavi ponekad, primjerice, možeš krenuti od duboke i detaljne analize teksta kakvu je Stanislavski postavio, ponekad jednom fizičkom gestom možeš doći do fizičke transformacije lika – kako je Meyerhold predavao, ili će vježba koju je postavio Lee Strasberg potaknuti u tebi emociju od koje će ti biti jasnije kako dalje graditi lik... Što mi treba u danom procesu, to ću tražiti i raditi kako mislim da je najbolje. Nijedna metoda nije netočna. Pa zašto onda koristiti samo jednu? Zašto se glumački ne analizirati i koristiti sve ono što ti odgovara da postigneš cilj koji si postaviš? I volim pisati stvari tijekom procesa, a kada kažem – stvari, zbilja mislim stvari. Nekad crtkaram, zapisujem ideje, bilješke, prijedloge, ponekad samo šaram.

Kao rođeni Vinkovčanin, bibliofil, kako Vam je bilo raditi roman Ivane Šojat *Štajga* o jednom dijelu povijesti Vašega grada? Jeste li nešto novo o njemu doznali?

To mi je bila druga predstava u životu i prva u Gradskom kazalištu Joza Ivakić u Vinkovcima. Bio sam jako sretan što sam uopće dobio priliku raditi na jednom takvom *vinkovačkom* komadu, a to kažem jer svaki Vinkovčanin dobro zna za štajgu. Kao djeca smo se tamo znali družiti, slušao sam priče što se sve tamo znalo događati, priče o željezničarima, ali ono u što nisam bio upućen su strahote i krivnja s kojom su se željezničari morali nositi kada bi netko odlučio oduzeti svoj život pod baš njihovim tračnicama, što nije bila toliko rijetka pojava. Strašna pomisao.

Je li Vam izazovan bio redateljski zadatak višestrukih glumačkih transformacija? Bio je izazovan zadatak, ali sam ga prihvatio objeručke. Imao sam pet ili šest likova, ako se ne varam, i dao sam si za zadatak svakog napraviti drugačije i uvježbati sve presvlake iza scene i paravana prije probi da ne trošimo vrijeme na to, a onda bi se na probi bavio glumačkim transformacijama i zbilja je bio užitak raditi.

Iako Vam redatelj Jasmin Novljaković nije predavao na Akademiji, dosad ste s njime napravili najviše predstava. Što ste od njega naučili?

Iako mi Jasmin nikada nije predavao, smatram ga mentorom. On je imao priliku gledati me na ispitima, a ja sam imao priliku gledati ispite koje je radio s drugim godinama i predstave koje je režirao. Imao sam želju učiti od njega i dobio sam je u čak tri predstave. Tako da to mogu gledati kao da sam imao tri semestra glume s profesorom i kolegama na sceni u kojima sam imao priliku učiti. Prvi put kad sam samostalno stao na scenu kao profesionalni glumac, dao mi je osjećaj da tamo pripadam – među glumce koje sam do nedavno gledao na sceni i cijenio kao umjetnike. S profesorom Jasminom sam se iskreno zbližio kroz naš zajednički rad i puno naučio, ali mislim da mi najviše znači ovo što sam zbog njega spoznao.

Na koji način se razlikuje proces rada na predstavi dok se stvara tijekom studija i sada u profesionalnom okruženju?

Kažu da je Akademija mjesto gdje treba griješiti. Slažem se s time, jer na Akademiji nećeš nužno uvijek raditi stvari samo u svrhu konačnog produkta, odnosno ispita, nego ono u što si pedagoški usmjeren u svrhu obrazovanja u školovanog glumca i rada na sebi. Kada dođeš u profesionalnu predstavu, redatelj nije tu da se bavi tvojim karijernim i glumačkim razvojem, nego da ravnopravno s tobom stvara, jer očekuje gotovog glumca.

Spominjete u jednom intervjuu profesoricu Anicu Tomić, koja Vam je tijekom ispitne produkcije *Hedde Gabler* dala stanovito samopouzdanje da ste sposobni kao glumac stvarati svojom glavom, svojim srcem i tijelom. Na koji način ste to otkrili?

To sam otkrio na prvoj probi koju sam imao u prostoru drugog čina *Hedde Gabler*. Budući da se moj lik nije pojavljivao do drugog čina, dotad nisam još stao u prostor. Pripremio sam se i dao sve od sebe. I sama činjenica koliko me profesorica pustila bez prekidanja je meni bila realizacija da nisam ono što sam dotad podsvjesno vjerovao, a to je – samo dobar alat kojem se treba reći što i kako i ja ću to napraviti. To mi nitko nije usadio,

Jedna od scena predstavi *Emancipanti* Sławomira Mrożeka, u režiji Jasmina Novljakovića, Gradsko kazalište Joza Ivakić Vinkovci, 2023.

jednostavno sam tako gledao na stvari. Ali eto, mogu misliti, igrati se, maštati, stvarati i neizmjerno sam joj zahvalan na toj lekciji. Naravno, kroz rad s njom naučio sam toliko toga, ali ovo je nešto što je najviše ostalo sa mnom, jer mislim da je bilo baš ono što mi je trebalo u tom trenutku.

Iza Vas je već dosta dramskih uloga, ali na Akademiji ste pokazivali i svoj talent prema komediji i to *stand up* komediji. Gledala sam jedan Vaš izvrstan nastup u kojemu vrlo duhovito prepričavate događaje s poroda Vašeg djeteta. Koliko je teško napisati tekst za *stand up*? To smo također radili kod profesorice Anice Tomić. Hvala, mislim samo da sam imao zahvalan materijal, jer tko još poznaje studenta glume s djetetom? Tekst za *stand up* zbilja je teško pisati, jer je jako zahtjevna forma. Doslovce „stani i budi smiješan”. Srećom, imali smo profesoricu Tomić i (tada asistenta, sada profesora) Domagoja Mrkonjića kao mentore koji su s nama radili kako na tekstu, tako i izvedbi. Strašno zabavno, ali i strašno teško.

Vedran Dakić kao Dorant u predstavi *Igra ljubavi i slučaja* redatelja Jasmina Novljakovića, Gradsko kazalište Požega, 2020.

Nije lako nasmijati publiku i pritom otkrivati dio sebe, svoju intimu, što automatski otvara prostor za ranjivost. Kako Vi gledate na to?

Slažem se. Baš sam jučer gledao intervju u kojem se dotaklo teme kako su dobar broj svjetski poznatih, nevjerojatno talentiranih glumaca i komičara, koje su ljudi diljem svijeta zavoljeli upravo zbog njihove energije, dobrote, šarma i humora, privatno nažalost vrlo nesretne osobe koje se bore s depresijom. Možda ima i tu nečeg.

O čemu sve *stand up* komičar mora voditi računa?

Mislim da mora voditi računa o više stvari. Napisati dobar materijal prije svega, jer se nemaš ni na što drugo osloniti. Na pozornici je samo komičar i najčešće mikrofoni ili stolac, a publika koja dođe očekuje biti nasmijana. To je otpočetka zastrašujuća pomisao za mnoge.

Imate li u tome neke uzore od kojih možete učiti?

Naravno, ima ih više. Osobno volim Billa Burra, Louisa C.K.-a, Robina Williamsa...

Što je za vas dobar *stand up* komičar?

Vjerujem da su najbolji komičari oni koji stvaraju dobar materijal, vladaju njime, razumiju komički tajming i imaju specifičnu kvalitetu koja publiku najčešće privuče.

Iako ste završili studij Glume i lutkarstva, rekli su mi Vaše kolege da vas lutkarstvo pretjerano ne zanima. Zašto?

Upisao sam Akademiju isključivo zbog glume, ali nisam mislio da će mi i lutkarstvo toliko koristiti u poslu. Naučio sam puno kroz lutkarstvo i nije mi žao što sam ga studirao. U matičnom kazalištu igram predstavu *Postolar i vrag* našeg Ivana Ćaćića. Animiram kombiniranu lutku i koliko je zahtjevno, toliko se isplati, jer djeca zbilja svaki put intenzivno reagiraju i investiraju se u predstavu. Također mi je lutkarstvo donijelo puno prijateljstava i dragih mi ljudi, ali vjerujem da je moj put trenutno u glumi.

Prije korone trebali ste preuzeti Dramski studio kazališta. Jeste li sada nakon pandemije počeli s dramskopedagoškim radom s djecom i mladima i kako se snalazite u toj ulozi?

Jesam, prošle godine sam imao dramsku skupinu starosti od 13 godina nadalje. Volim raditi s djecom i mladima koji su tu došli isključivo zbog ljubavi prema glumi i kazalištu. Znaju biti neizmjereno maštoviti i znaju im pasti na pamet stvari koje se mi nikad ne bismo sjetili. Vjerujem da se dobro snalazim u toj ulozi, iako mi je sebe još uvijek teško vidjeti kao nekakvu pedagošku figuru.

Postolar i vrag, red. Ivan Ćaćić, Gradsko kazalište Joza Ivakić Vinkovci, obnova 2023.

Prije Nagrade hrvatskog glumišta dobili ste Nagradu Joza – nagradu publike za najboljeg glumca. S jedne strane struka, a s druge publika – može li se pitati koja Vam je nagrada važnija ili draža?

Svakom glumcu je drago dobiti nagradu dodijeljenu od strane publike za koju je ta predstava i rađena, ali draža mi je Nagrada hrvatskog glumišta, isključivo zbog kategorije u kojoj sam je dobio. Nisam očekivao da ću kao tako mlad glumac doći u obzir za ovakvu nagradu. Kada pogledate listu imena, to su renomirani glumci od početka do kraja i čast mi je što moje ime stoji pokraj njihovih.

Kao mlad glumac, u kakvo kazalište vjerujete i kakvo želite stvarati i nama publici nuditi?

Mlad sam glumac, ali neka načela stare škole volim poštivati. Primjerice: „Scena je sveto mjesto”. Za nas glumce bi trebala biti. Ne u religijskom smislu, naravno. To je naše radno mjesto. Imamo privilegiju da imamo toliko unikatan zanat u kojem većinu vremena možemo isključivo guštati. Netko se bavi najkompleksnijim matematičkim formulama, netko popravljajući kablove na 200 metara visine, netko skače u goruće zgrade gasiti

požar... Mi se pretvaramo da smo netko drugi. Meni osobno to sasvim odgovara i zato poštujem scenu na kojoj radim. Dobri tekstovi, vješti redatelji, sposobni i sretni glumci, te naravno pametna produkcija koja stoji iza svega. Vjerujem kako taj svijet polako, ali sigurno, već stvaramo.

Baš ste lijepo to rekli. Guštajte i dalje u stvaranju, veselim se Vašim novim projektima i budućim nagradama.

©Katarina Kolega, Hrvatskoglumiste.hr, objavljeno 30. studenog 2023.

Tekst je objavljen uz potporu AEM u okviru projekta poticanja novinarske izvrsnosti.

Dopušteno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i autora.